

NØVN

Minningarorð um okkara høgt elskaða dóttur

Heidi Næs.

14.08.78 – 22.12.16

Vit sita her og hugsa um hvussu lívið hevur forma seg. Vit finga fimm børn og tað var gott, at vit komu at kenna Jesus, sum okkara persónliga frelsara og kundu soleiðis fortelja teimum, at Jesus lat seg negla á ein kross fyri tey. Tað var gott, at ein dagur upprann, tá tey tóku ímóti Honum, sum sín persónliga frelsara. Tað besta sum kundi henda var, at tey blivu frelst, og kundu fortelja um Hann heima við hús, har tey komu og at ein dag síggjast aftur í himlinum.

Vit eru takksom, at Heidi, sum okkara yngsta barn kundi fara heim til sín frelsara við einum friði.

Heidi var altíð so glað. Sum ung genta, 17 ár, fór hon suður til Trongisvág, at hjálpa systur síni Simonu, tá hon fekk sítt fyrsta barn, og har kom hon at kenna Boga, og tey blivu forelska og sera góð.

Í 1999 giftust tey og búsettu seg í Hvalba, har tey bygdu sær eitt heim.

Fyrsta barn hjá Heidi og Boga var Lea, ið var fødd 6. aug í 2002, síðani komu tvíburðasysturarnar Sandra og Sarita 26. mars 2004, so kom Lóa 25. sept 2009 og Vón 13. juni 2011.

Heidi og Bogi finga 17 góð ár saman.

Hugnaligt og hjartaligt var altíð, at koma at vitja heima hjá teimum. Tá ið tey fóru til borðs takkaðu tey fyri matin við bøn ella sangi. Tað sum sermekti tey var, at seta Harran høgt og æra Hann.

Persónleikin hjá Heidi og trúgvin merkti hana heilt frá barna árunum. Hon hugsaði nógv, og var skjót at sitera bíbilvers. Hon segði eisini altíð tað, ið lá henni á hjarta, ballaði ikki nakað inn og var ærlig og hjálpsom. Hon var ein sólstrála, ið lyfti onnur upp, og var altíð við tí góða.

Men í 2014 bleiv Heidi sjúk, hon vantaði at blíva frísk, men so varð ikki. Hon dugdi væl at taka tíðina, hon var sjúk, og tað kom av at hon átti Kristus í sínum hjarta. Vit sakna teg góða Heidi og hava ta álit at Harrin tekur sær av okkum øllum.

Mamma og babba

Eivind Petersen

13. januar 1928 – 20. oktober 2017

in memoriam

Eg sá teg mangan spelknan standa blíðan handan krabbaborð, har tú kundum gekst til handa blíðmæltur við hvørt títt orð.

Krambúð tín tó ei var staðið, har tú bert fekst dagligt breyð, nei, her mangan gott var lagið, hugnaprát um fisk og seyð.

Her tey møttust lagnuløtu, her tey nutu gleðistund, her tey lögdu stilt á gøtu, her tey hildu fróðarfund.

Friðarlig nú stendur skiva, tøgn er báðu megin borð, tí nú liðugt er at liva, sløkt er smil, og tagnað orð.

Hálmørk har tú ungur tráddi fyrstan tíni krambaspor, har tú sáð til stórverk sáddi, lívsins fræ til vælakor.

Kirkjan tær var himnaglotti, her tú tænti alt títt lív, her tú trúarvissu átti, skírdi børn og festi vív.

Góði Eivind, tøkk eg sigi, nú tú fórst í annað hold, holli vinur: Hvíl í friði ævinleikans blund í mold.

Tit, sum øll nú syrgin sita, eftir har sum Eivind stóð, eiga eftir vakran vita, - gleðiblunk og minnir góð.

pmp

Minningarorð um

Honnu Johansen

Fødd 12.02.1961 † 04.11.2016

Hósdagin 3. November 2016 var ein góður dagur í lívinum hjá Honnu. Lagið var gott, tað var nógv, ið hon gleddi seg til. 3 dagar seinni skuldi hon til Árhús at vitja dótturina Kristinu, og í januar skuldi hon til Istanbul til dótturina Barbaru og versonin Jónas. Eisini vísti hon okkum myndir av hundinum, ið systirin skuldi fáa, og sá hon fram til at vera “barnagenta” hjá honum. Hóast nokk var at gera henda dagin, hevði hon sum altíð yvirskot til at skemtast og síggja tað stuttliga í heldur lögnum støðum. Hennara eyðkendi látur fylti deildina, sum so ofta áður, og kl. 15 fór hon í elevatorin og rópaði “Vit síggjast í morgin” og fór glað heim. Men so skuldi ikki verða, og morgunin eftir finga vit tey tungu boð, at okkara kæra Hanna ikki var millum okkum longur.

Hanna byrjaði á B8 1. November 1999. Skjótt sást, at hon var gjørd úr nøkrum heilt serligum. Hon hevði drúgvur royndir úr DK og fall skjótt til á deild-

ini. Hóast hon ongantíð breggjaði sær av síni vitan, var okkum skjótt greitt, hvussu gløgg og evnarík Hanna var. Intelligent og skilagóð sum fáur í sínum eygleiðingum og samstundis full av umsorgan í síni medferð, bæði fyri okkum starvsfelagum og fyri sjúklingunum. Harafturat hevði hon framúr menniskjaligar eginleikar, altíð var hon líka umhugsin og spurdi inn til okkara lív, tað verði seg familju, áhugamál o.a. Ongantíð gekk hon við slaturi ella tosaði niðrandi um onnur, tað hevði hon barasta ikki tørv á.

Nógv hava vit upplivað saman gjøgnum hesi 17 árin. Vit vóru í náttarvakt, tá Obama bleiv tikin í eið sum fortseti á fyrsta sinni, tá Fogh bleiv afturvaldur, og sólarmyrkingina sóu vit saman av takinum á Landssjúkrahúsinum. Eisini hava vit verið á hjartafakligari kongress í Stavanger á vári 2014. Kongressin endaði við einum lutakasti millum allar nærum 500 luttakararnar um m.a. ein i-pad. Hanna gjørdist hepn vinnarin og tað var sera stuttligt at síggja hana ressast úr stólinum, og gladbeint uttan himpr leypa uppá pallin at taka ímóti vinninginum. Sigast skal, at hon ikki var serliga áhugað í tilíkari tøkni, og hennara foroldaða Sony Ericsson telefon var næstan antikk, tá hon langt um leingi, helst eftir ráðum frá døtrunum, endiliga keypti sær eina Samsung snildfon.

Hanna var sera fitt í hondunum. Var trupult at leggja eina venflon ella taka ein arteriu punktur, var gott at heita á hana, tí tað eydnaðist sum oftast hjá henni. Eisini var hon ófør at binda, og alt var so serstakliga vælgjørt, ið hon slepti av hondum.

Hanna elskaði sínar fittu døtur yviralt og tosaði sjálvsagt nógv um tær. Av røttum var hon so sera errin av teimum, og gjøgnum árin hava vit fylgt teimum frá síðulinjuni. Tá onnur var í Onglandi, tá tær blivu studentar, og nú tær lósu víðari í hvør sínum heraðshorni. Eisini tosaði hon nógv um Jákup og hansara list, og vísti hon okkum ofta málningar, ið hann hevði málað.

Tá man hevur arbeitt tætt saman ígjøgnum so mong ár, kemur man at kennast rættiliga væl. Vit kenna styrkir og veikleikar hjá hvørjum øðrum, og kennist tað sum vit hava mist eina systir. Missurin er so sera svárur, og tað er ikki dagur, har vit ikki tosa um og minnast Honnu. Sorgin er enn tung og beisk, men gleðin og takksemi fyri at hava havt hetta fantastiska menniskja ímillum okkum í so mong ár fløvar hjartað.

Vit hugsa um tykkum, Jákup, Kristinu, Barbaru, mammuna og systirina. Má Harrin styrkja tykkum í hesi sváru sorg.

Góða, kera Hanna! Nógv góðar og stuttligar løtur hava vit at minnast á, saknurin er stórur. Tú vart so løtt og skemtilig, dugnalig, glað og við uppá tað. Alt tað tú visti og tín stuttligi máti at siga tingini uppá, fara vit ongantíð at gloyma. Tú fert altíð at liva víðari millum okkum, ein fyrimyndarligur starvsfelagi, vinkona og menniskja.

Takk fyri alt og hvíl í friði.

Systurarnar á B8